

Biblioteka
44°N i 20°E

Urednik
Nikola Petaković

Copyright © 2014 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Izdavač: Čarobna knjiga

Za izdavača: Borislav Pantić

Plasman: 021/439697

Dizajn korica: Čarobna knjiga

Lektura: МАНАЧМА

Korektura: Nevena Bojičić

Prelom i priprema za štampu: Miodrag Nikolić

Štampa: Publish, Beograd

Tiraž: 500

ISBN 978-86-7702-359-1

Čarobna knjiga, Beograd 2014.

CIP - Каталогизација у публикацији Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Бранко, 1950-

Život kao reklama za pivo / Branko Dimitrijević. - Beograd : Čarobna knjiga, 2014
(Beograd : Publish). - 207 str. ; 21 cm. - (Biblioteka 44°N i 20°E) Tiraž 500.

ISBN 978-86-7702-359-1

COBISS.SR-ID 209225740

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštapavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Branko Dimitrijević

ŽIVOT KAO REKLAMA ZA PIVO

Dokaz da ljudska glupost nema granica jeste to što mnogi
smatraju da ljudska glupost ima granica.

Anonimus

1

Dragi Frenk, ono što se meni danas dogodilo bio bi odličan početak za neki roman. Svega tu ima – i jedno proročanstvo i jedan izuzetno zanimljiv susret i... Ali da krenemo redom. Kad sam se jutros probudio, prvo mi je na pamet palo da bi za ovu zemlju mojih predaka najbolja metafora zapravo bio onaj vic gde pesimista kaže: E od ovoga ne može biti ništa gore, a optimista kaže: Može, može. Idemo: izlazim iz stana i na prvom odmorištu zatičem neformalni klub – tetka Tanja i tetka Jasna. Tetka Tanja stanuje iznad mene, a tetka Jasna ispod mene, obe su bakine prijateljice i pretpostavljam da im se i baka, kad je tu, pridružuje u „klubu”. Ja to zovem klub, a to su zapravo dve male stolice, koje ovde zovu „šamlice”, dok umesto stola ili šanka služi udubljenje u kome je prozor sa „zamućenim” staklima. Na tom mermernom šanku one drže svoje šoljice s kafom i mali tranzistor, namešten na lokalnu radio-stanicu, s koje se stalno čuju vesti i prognoza vremena. Tetka Tanja je bivša balerina i nekadašnja fatalna žena Beograda i okoline, a tetka Jasna je bila profesorka biologije u obližnjoj gimnaziji, strah i trepet među učenicima. Njih dve se tu sreću

dva do tri puta dnevno i provode po skoro čitav sat pijući kafu i razgovarajući. Ja čujem njihove glasove u stanu svoje bake, jer je hodnik vrlo akustičan. Opšte je poznato da ja nemam ništa protiv tih divnih tetaka – sve žene srednjih godina mlađi svet ovde zove „tetke” – mada povremeno više volim da siđem niz stepenice a da ne moram s njima da razmenim nekoliko kurtoaznih rečenica. I tako sam se i danas napravio kao da žurim, ali tetka Jasna je podigla jedan prst kad me je videla i rekla da je nešto sanjala i da će mi današnji dan biti važan. Nešto lepo će ti se dogoditi, rekla je. On je mlad i zgodan, njemu se sigurno stalno nešto lepo dešava, odvrtila je tetka Tanja, a ja sam promrmljao nešto u vidu pozdrava i produžio. Kao što je i osnovni red, nisam obratio naročitu pažnju na te njene reči. Samo što sam stigao u prizemlje, zazvonio mi je mobilni. Nisam u prvo vreme ni prepoznao glas svog šefa. O šefu sam ti pisao ili pričao, a mislim da sam ti pričao ili pisao i o tetkama Tanji i Jasni, ali takva ti je sudbina, ponavljanje ti je majka učenja, to znam i na srpskom, i na engleskom, i na latinskom. Dakle, taj glas za koji sam jedva ustanovio da pripada mom idiotu šefu dao mi je instrukcije da odmah neizostavno dođem u Kliničko-bolnički centar *Zvezdara* jer sam mu tamo potreban. Objasnio mi je i kako da stignem tamo i naglo prekinuo razgovor, jer mu je „baterija u telefonu pri kraju”. Najnormalnije, mada nisam hteo da obraćam pažnju na tetka Jasnino predviđanje, odmah sam pomislio kako njen san, o čemu god da se u njemu radilo, nije mogao biti pogrešnije protumačen: ništa lepo se ne može očekivati od šefovog poziva. Možda je i istina ono što baka priča, da je tetka Jasna predvidela mojim roditeljima da će završiti u Americi, mada je moj tata bio ubeđen da će završiti

u Nemačkoj, pa im je navodno još rekla da neće živeti negde gde su plaže i filmske zvezde, nego tamo gde je hladno, ali da će im se tamo roditi i sin – to jest ja! Vrlo zanimljivo. Ali to nije nigde zapisano, prema tome – može da bude, ali ne mora da znači. Nego da se vratimo mom neomiljenom šefu. Nije mi bilo nimalo žao što je kreten završio u bolnici, ali mi se nimalo nije tamo išlo, a još manje mi se dopadala ideja da za njega nešto završavam. Pisao sam ti o njemu: autor nekoliko bestselera koji spadaju u žanr istraživačkog novinarstva, ako slušaš njega, a u proizvode somnambulnog uma ako se ja pitam. To što se njegove interpretacije opštepoznatih teorija zavere ovde toliko čitaju rezultat je činjenice da je gospodin Luka Predić dosta nategnuto u centar svih tih zavera stavio Srbe i Srbiju. Ako ćemo pravo, ja bih to uradio bolje od njega. Ali u tome i jeste moj problem – pod jedan, ja bih da pišem literaturu, a pod dva, bestseleri su u deset od deset slučajeva loše napisana dela. Samo se po sebi razume da ja neću nikad napisati bestseler, ali trenutno bih se zadovoljio i da vidim nešto što sam napisao u izlozima ovdašnjih nekoliko preostalih knjižara. Ali da bi se nešto ponudilo izdavačima, kako sada naopako stvari stoje, to nešto prvo mora da se napiše. A da bi se pisalo, da bi se rojile ideje, potrebna je dokolica. I ja sam je imao, dokolicu, sve dok nisam glupo pristao da radim za gospodina Predića, da mu sa interneta prevodim negativne vesti o Zapadu, o svojoj domovini Americi pre svega, a za mizerno mali honorar. Samo da napomenem da u ovoj zemlji, nažalost, postoji veliki broj ljudi koji me svakim danom u svakom pogledu sve više nerviraju. To su oni koji sve znaju, kojima niko ništa ne može da kaže, jer oni to ne dozvoljavaju.

Gospodin moj šef Predić je šampion takvog načina ophođenja. Njegove omiljene rečenice, ako neko pokuša da iznese svoje mišljenje u njegovom prisustvu, jesu:

Nije tako.

Niste u pravu.

Neće biti.

Malo morgen.

Jao, nemojte molim vas.

Vi ste u zabludi.

Vi ste u velikoj zabludi.

Ko vam je to rekao, taj pojma nema.

Nije valjda da stvarno tako mislite?

Da ja vama kažem...

Da ja vama to objasnim...

Vidite, ovako...

Eto, kukao bih ja još, ali moram da pređem na stvar kako bih zadržao tvoju pažnju. Sećaš se sigurno kako smo ti i ja ustanovili da je glupost očekivati da naš dragi drug Toni nešto uradi kako treba. E pa, isti je slučaj i sa gospodinom Predićem. Čak i rođeni Beograđani, a ne oni koji su kao ja došli u Beograd pre tri meseca, mešaju Kliničko-bolnički centar *Zvezdara* s Gradskom bolnicom, koja je u neposrednoj blizini. Bez zle namere, svi koje sam pitao slali su me na pogrešnu stranu. Prošao je čitav sat dok nisam stigao do zgrade ispred koje je bila tabla s natpisom: *KBC Zvezdara, u službi vašeg zdravlja*. Odmah preko puta bila je radnjica s velikim znakom: *Fast Food Vasilije*. Dve bolničarke su tu stajale i jele picu. I upravo kad sam se spremao da ih pitam gde bih mogao da nađem svog šefa, neko mi se razdrao vrlo blizu ušiju: Borka! Borka! Bio je

to muškarac za koga sam prvo pomislio da je odbegli pacijent, ali se ispostavilo da je bolničar. On je stajao na ulazu u mali kiosk, u kome su na prodaju bili samo dve vrste cigareta, trule banane, čokoladne bananice, koje su čista hemija, pa zato ne mogu da trunu, napolitanke, čips i pristojan izbor alkoholnih pića. Odmah se ispostavilo da je Borka pacijentkinja, tu negde oko šezdeset i pet godina, i da je stajala na balkonu trećeg sprata širom raskopčane pidžame. Razume se da ispod pidžame nije nosila ništa. Onda se bolničar opet drao, pitajući Borku želi li čips, a ona je odgovorila da je čips nezdrav i da kupi samo vinjak, što je neka vrsta brendija. Kad sam ušao u zgradu i video koliko je oronula, pitao sam se zašto moj šef, koji odlično zarađuje od svojih knjiga, nije otišao u neku privatnu kliniku. A tek soba u kojoj sam ga našao – malter opada sa zidova, vrata nakrivljena, pa ne mogu da se zatvore, a na prozorima mestimično fale stakla. U sobi je bilo pet kreveta – jedan prazan, a u ostalima šef i tri žene u poodmaklim godinama. Istini za volju, u tom trenutku je i sam gospodin Predić izgledao kao žena u poodmaklim godinama, i to ne samo zato što je imao zavoj u obliku turbana na glavi. Kad me je ugledao, teatralno je podigao ruke i zavapio: Aleksa, dragi moj, pogledaj gde su me stavili! Na gerijatriju! I dok sam se ja čudio otkud sam ja dragi njegov, on je tiše dodao: Pa i to im nije bilo dosta, nego su me stavili ovde, sa ženama. Ti da si pravi muškarac, ti bi iskoristio priliku jutros kad su svi spavali, obrati mu se žena iz najbližeg kreveta. Jes' da su mi stavili pelene, ali sve se može kad se hoće. Ona stalno ovako, odmahnu Predić rukom, nisam video ženu opsednutiju seksom, ako se ne računa moja prva žena. Sigurno si i njoj ostajao dužan, nije se predavala baba i

Predić rukom pozva dragog mene da ima na koga da se osloni, pa da izađemo na balkon. Tamo je već bio onaj bolničar odozdo, za koga se ispostavilo da je zapravo hirurg, ali se nikad nije utvrdilo da li je na dežurstvu, ili uopšte nije na dužnosti, ili samo zamenjuje kolegu... Dakle, to nismo ustanovili, ali je dobri doktor s Borkom delio vinjak iz flaše od pola litra i ta je flaša, s obzirom na to da su se ipak nalazili u bolnici, vrlo higijenski bila uvek obrisana rukavom pre prinošenja usnama, pošto je išla od usta do usta. Bila je ponuđena i nama dvojici, ali tu me gospodin Predić povuče malo u stranu, pa mi nadugačko i naširoko ispriča šta mu se desilo. Ja ću tebe, Frenk, dragi moj, poštediti te duže verzije. Ukratko, bila je promocija najnovijeg nedela gospodina Predića, sa, mora se priznati, maštovitim naslovom – *Uspon i pad novog svetskog poretka ili Amerika: policijska država*. Promocija, na koju ja nisam bio pozvan iako je jedna četvrtina te knjige od 350 strana rezultat mojih izuzetno slabo plaćenih prevoda, održana je u iznajmljenoj velikoj dvorani Studentskog kulturnog centra. Gospodin Predić je očigledno bio zadovoljan odzivom publike, njegov izdavač takođe, i na koktelu nakon promocije jeftin i verovatno veštački „škotski” viski tekao je u potocima. Ali onda je Predić s probranim društvancetom nastavio da slavi u svom stanu. I tu se pio burbon „vaše najpoznatije marke”, rekao je Predić vidno ponosan. U onom prvom slučaju mogu da pretpostavim da protivnici globalizacije konzumiranje lažnog škotskog viskija, nepravilno destilisanog negde u Bugarskoj ili Ukrajini, vide zapravo kao podriivanje novog svetskog poretka. Ali da oni koji navodno sva zla ovog sveta vide u liberalnom kapitalizmu ispijaju legalno nabavljen i

originalan *džek denijels* deluje mi kao licemerje. A ti licemeri su očigledno bili dobro potegli, jer gospodin Predić tvrdi da se ne seća ko ga je i kako ubedio da ide u klub. I to ne u bilo koji klub. Većina klubova je na splavovima na reci Savi, pa tako i jedan od najnotornijih: *Džambolaja*. Popularnost beogradskih noćnih lokala meri se time koliko često i koliko žestoko se u njima i na njihovim parkinzima puca. *Džambolaja* je tu bez prave konkurencije. Dok se nije proćuo po pucnjavama, lokal je reklamiran sloganom koji nisam u stanju da prevedem na engleski: „*Džambolaja* je do jaja”. Ili: „Provod do jaja u klubu *Džambolaja*”. Zašto je u klubu izbio sukob, Predić nije znao, ali tvrdi da su mu prišla dvojica, od kojih je jedan imao u ruci pištolj koji se pušio, i pitali su ga da li je on Luka Predić, a kad je on klimnuo glavom, oni su ga po toj istoj glavi izudarali pištoljem. On ih ne poznaje – mladi, krupni, bivši specijalci ili možda strani plaćenici. Tabloidi su već objavili vest da je bilo pucnjave na splavu, ali moj šef uopšte nije bio spomenut, što je njemu, na moje čuđenje, vrlo teško palo. Dva su imena spomenuta – jedan bivši odbojkaš i jedna još uvek aktuelna pevačica. Oni nisu bili povređeni, ali su dali svoju verziju događaja, prepunu klišeja i s vrlo oskudnim rečnikom, sve u stilu: Ovi su pucali odavde, a oni su pucali odande, zvuk je bio kao petarde da su pucale, kuršumi su zujali oko ušiju, ovo je nećuveno, to ima samo kod nas, ne možete više nigde na miru da se provedete... Sve je to meni izgledalo čudno, jer takvi tipovi, koji izgledaju kao specijalci, vole Predića, zašto bi ga oni tukli? A strani plaćenici? Čak i da ih ima, oni ne bi znali ko je gospodin Predić ni čime se bavi. I upravo kad sam se pitao šta ja sad tu mogu da uradim za gospodina Predića, to jest zašto

me je zvao, on se okrete prema meni s pitanjem: „Gde ti je?” Pošteđecu te besmislenog dijaloga koji je usledio i koji je ličio na teatar apsurda. Ako ustreba za potomstvo, sve je zabeleženo u MP3 formatu na mom malom tajnom snimaču zvuka. Dakle, ovako – on je bio ubeđen da mi je rekao, onda kad me je zvao, da mu donesem punjač za mobilni telefon. Ja sam pokušavao da mu objasnim da, čak i da mi je rekao, a nije, ne znam kako bih mu izašao u susret, jer moj telefon je jedne poznate marke, poreklom iz Finske, a njegov je mnogo skupoceniji i pravi ga poznata kompanija iz Južne Koreje. Samo idioti obećavaju, a ne ispunjavaju, padao je on u vatru, a ja sam se složio da je to velika istina, ali da... U tom momentu video sam da je u sobi jedna devojka i da gleda okolo. Jesi li pogodio na početku ove moje priče da će se u jednom trenutku pojaviti devojka i gledati okolo? Dobro, nema razloga za slavlje, nije to bilo teško pogoditi. Pre nego što sam imao vremena da se upitam koga li je došla da poseti, ona nas je ugledala, to jest, ugledala je mog šefa i krenula prema nama. I on je ugledao nju i odmah sam video da mu nije drago što sam i ja tu. Prva pomisao mi je bila da mu je to ćerka, pa sam je u mislima odmah otpisao. Jer iako je u pitanju devojka vrlo prijatne spoljašnjosti, ako su tu Predićevi geni, moj odgovor je nedvosmislen: Neka, hvala. Ovo mesto nije lako naći, rekla je ona izlazeći na terasu. Po tome kako su se pozdravili, shvatio sam, na svoje olakšanje, da mu nije ni ćerka ni ljubavnica. Tu je ona pitala šta je bilo, pa je i njoj ispričao sve ono od malopre, samo su sada bila trojica tipova koji su ga zgrabili i udarali pištoljima. I zamisli, meni uopšte nije teško palo da slušam čitavu tu priču još jednom, odnosno nisam preterano slušao,

jer sam gledao pristiglu devojku i divio se njenom stoičkom miru i strpljenju. A kad je ona otvorila svoju tašnicu i izvadila punjač za telefon upravo one marke koja je njemu trebala, gospodin Predić me nije udostojio ni izvinjenja. Samo je onako rasejano pokazao prema meni... E, da, u prošlosti mi je on nekoliko puta zakazao da se nađemo u raznim kaficima i uvek bi tamo sedeo s nekim tipovima koje mi nije predstavljao, a za mene bi rekao da sam „originalni Amerikanac našeg porekla”, koga su verovatno poslali da njega drži na oku, ali da džabe troše pare, jer je on sve što misli o njima napisao u svojim knjigama. I tako, videlo sa da mu je važno to što sam iz Amerike, a radim za njega. Pa je tako i ovog puta pokazao prema meni i rekao da sam ja Amerikanac našeg porekla koji „pomalo” radi za njega. Ja sam Andrea, rekla je devojka i pružila ruku, jer Predić očigledno nije pokazivao nameru da završi sa upoznavanjem. Tu nam je Predić dao da uštekamo njegov telefon i rekao nam kako je zahvalan što smo došli kad nas je zvao... Šalim se, naravno. Rekao nam je da budemo na nekoj vrsti stendbaja, to jest da ne napuštamo uži centar grada, odakle ćemo moći da mu se nađemo u bilo koje doba dana ili noći ako ustreba. I sad tako mi izlazimo iz bolnice, Andrea i ja, a do tog momenta ja sam već dovoljno video i čuo da bih bez problema došao do zaključka kako ne bih baš da se ona i ja nešto razdvajamo. Ali šta da preuzmem? Da joj kažem ono što mislim, a što je: Slušaj, Andrea, da preskočimo ti i ja lepo preliminarnosti, samo mi reci jedno – da li želiš i crkveno i opštinsko venčanje, jer meni lično je sasvim svejedno i to prepuštam tebi. Takođe ti prepuštam i odluku o tome da li će svadba biti velika ili samo mi i kumovi. Sad kad smo se sreli,

nema smisla da se više razdvajamo do kraja života – to bi bilo i nepraktično i neprirodno. Šta tu ima više da ti ideš na jednu, a ja na drugu stranu. Ali, najdraži moj Frenk, znaš ti mene, vezana jedna vreća kad su žene u pitanju, samo sam nešto malo bolji od tebe. Već sam video neki zid tamo u bakinom stanu kako će uskoro stradati od mojih udaraca glavom, jer žalim što nisam ništa rekao dok je Andrea bila tu, pored mene. U svoju odbranu moram reći da mi je bilo kakvo progovaranje izgledalo kao pogrešan manevarski potez, jer ono malo što znam o ženama ide u prilog tezi da one onda odmah pomisle: Ih, pa on tako svaku čim je sretne, odmah bi da idu nekud zajedno do kraja života. A to sa mnom uopšte nije slučaj, ti bar znaš, odnosno znao bi da si obraćao pažnju na bilo šta sem na svoje probleme i potrebe. Prema tome, bio sam u dilemi, ali tu mi je dilemu ona razrešila. Prvo me je pogledala. Ja to nisam video, ali sam osetio da me je pogledala, a onda je, a to sam čuo, rekla: Tu gore na Bulevaru imaju dva kafića vrlo blizu jedan drugome. Jedan se zove *Mozzart café no 1*, a drugi kafe *Devet*. E pa, sada ćeš ti meni u jednom od ta dva kafića reći sve o sebi. Samo je pitanje imaš li para za dve kafe i dve kisele vode, jer ja sam, kad me je kreten pozvao, u žurbi da se spremim zaboravila novčanik. I tako sam ti ja, prijatelju moj, s obzirom na to da sam sticajem srećnih okolnosti imao nešto para pri sebi, ispričao Andrei sve o sebi i tebi, a da ja o njoj i dalje ne znam gotovo ništa, sem najvažnije činjenice – a to je da je ona žena mog života. Eto, toliko zasad, a nisi te sreće da ćeš biti pošteđen nastavaka ove sage. To jest, ja se iskreno nadam da će to biti saga. Aleks

2

Draga Đulo, stvar ja završena. Našla sam ga! Govorim, naravno, o čoveku svog života. Ne treba uopšte da dolećeš ovamo privatnim avionom i da me tučeš bambusovim štapom u vidu prijateljske intervencije i dozivanja pameti. Konačno sam ga srela i nema nikakve dileme – on je taj. Danas u podne sam ga srela, zahvaljujući onom kretenu, mom šefu, a onda sam ga odvela na kafu. Njega, čoveka mog života, a ne šefa. I on mi je ispričao sve o sebi, dok sam ja za njega ostala i dalje jedna zagonetna žena. Još ne mogu da verujem; on je tu, bio je sa mnom i biće opet, zaista postoji, pipnula sam ga da vidim da nije u pitanju neka masovna histerija, neki privid, prevara, zavera iluminata i eksperata za specijalne efekte... Pravi je! Jer ako on nije pravi, ja za svoje postupke u narednom periodu ne odgovaram. A tako je nekako miran, opušten, normalan... Znajući kakvo ludilo je svetom zavlдалo, stalno sam u početku očekivala da se i na njemu odjednom pojave neki simptomi, no to se nije dogodilo. Znam šta ćeš reći i toga se i ja pribojavam – da je on najluđi od svih i da je to izuzetno duboko skriveno u njemu, pa će u jednom momentu nastupiti erupcija ludila, s

katastrofalnim posledicama, ponajpre po mene, jer ću ja, kakva sam ćurka, sigurno biti pored njega u tom trenutku. Pa dobro, ako neko treba da me zadavi kao mače i da me onda zazida u svom podrumu, onda neka to bude on. On ima tako elegantne pokrete, vrlo je koordinisan i fokusiran, tačno vidim kako uvek proveriti da li meni nešto treba... Ali znaš šta najviše volim kod njega? Povremeno me pogleda, onako vrlo, vrlo diskretno me nešto odmeri pogledom i onda ništa vidno ne pokaže, ali ja tačno osetim da je zadovoljan. I kad oseti da ja nikud ne žurim, da nemam nameru da odem od njega i budem negde drugde, onda ga čujem kako prede, odnosno osetim vibracije, jer i ja onda počnem da predem, tako podesimo frekvencije predenja i šta da ti pričam, milina jedna, žlezde prosto piške endorfin. Sad će nam obema biti lakše, jer moj problem je rešen – ostaješ, dakle, samo još ti. Znala sam ja da s nekim dobrim razlogom trpim sve te muke sa šefom. Bila sam načula da još neko radi za njega, da mu prevodi, čula sam i da je taj neko muškarac, ali nisam na to obraćala pažnju. Jedino me je interesovalo plaća li tog nekoga više od mene i koliko. Jer, pretpostavila sam, ispostaviće se pogrešno, da manje od mene ne može da plaća nikoga ili ništa, makar bio u pitanju i prevodilački robot. Ukratko: budala-šef je nekako nastradao, taj događaj je još uvek obavijen velom misterije, ali to ću već razotkriti i, ako bude interesantno, čućeš šta se zaista dogodilo. U bolnicu je greškom pozvao i mene i Aleksa, to jest Aleksu, kako ga ovde zovu, pa nas je tom prilikom i upoznao, to jest, ja sam se predstavila sama, jer je šef operisan od manira. I onda sam shvatila da bi me Aleks rado pozvao na kafu, ali da ne zna kako to da uradi, pa sam mu skratila muke. On ti je, prijо moja,

Amerikanac, tamo je rođen od roditelja ovdašnjih, roditelji fini neki svet, mama završila farmaciju, radila ovde malo, a tamo radi u bolnici kao asistent-kinja dijetetičarke s pola radnog vremena. Otac je radio u poljoprivrednom kombinatu kao inženjer i imao je mnogo ideja kako da se popravi proizvodnja, ali to nikoga ovde nije zanimalo. Trebalo je da počne da radi za Nemce, ali je tu nemačku firmu kupila jedna američka i tako su oni, njegovi mama, tata i starija sestra, završili u Americi, gde je tata osnovao sopstvenu konsultantsku firmu – *Nik konsalting*. Jeste, moj budući tast se zove Nikola. I tamo im se rodio sin Aleks, po dedi Aleksandru. A kad se već rodio i živio u tom malom mestu u srednjem delu države Njujork, moj Aleks je shvatio da nije kao svi ostali. Nije on baš bio crna ovca kao ja ili, ne daj bože, ti, ali ipak nikako nije mogao da prihvati pravila ponašanja većine. Odnosno, ako sam dobro razumela, prihvatao je on pravila, ali mu se nisu dopadala i stalno se pitao zašto to tako mora. Nagledali smo se američkih filmova na tu temu: uvek ima tako neka grupica mladih koji su drugačiji, pa ili jednog dana ti autsajderi obuku dugačke mantile, a ispod sakriju puške i bombe i uđu u školu za vreme nastave, pa malo šenluče, ili nađu neki drugi način da se samoaktualizuju. Koliko mi se čini, Aleks spada u ovu drugu grupu. On i njegov drug i komšija Fred hteli su da naprave video-igru, ali ne jednu od onih gde se stalno puca, nego da se zove *Izbor*. Kad je o tome pričao, tačno sam videla da on može da bude i strastven, mada i dalje koordinisan. Tu bi, u toj igri, u običnim situacijama onaj koji igra mogao da bira, a svaki izbor bi ga vodio dalje u priču, gde bi opet birao i sve tako. Stupili su u kontakt s predstavnicima kompanija za video-igre, ali ovi su im ljubazno

objasnili da oni imaju nameru da prodaju na milione tih igrica, a ne na stotine, a to njihovo s tim izborima, po mudrom mišljenju predstavnika kompanije, nije okrenuto masovnoj publici ili tako nekako. Pa se Fred okrenuo grafičkom dizajnu, a moj Aleks pisanju. Njegovi su tamo kod kuće stalno govorili srpski, svake druge godine dolazili su ovamo, a njega su nesrećnika terali da čita srpske pisce, valjda sve zato da bi i deca govorila srpski jezik, zlu ne trebalo. I tako je on odlučio da postane pisac, a onda se desilo nešto: taman što je on diplomirao engleski jezik i književnost, kao jedno opštekulturno osnovno obrazovanje nakon koga bi trebalo da ide nekud na postdiplomske, njegova sestra se udala i dobila ćerku, pa je onda ispala najbolja kombinacija da mu baka ode iz Beograda u Ameriku i nađe se oko bebe. I tu je Aleks predložio da on neko vreme bude u Beogradu, u bakinom stanu, i da malo piše, da vidi da li mu to uopšte ide od ruke. Njegovi su prihvatili i eto, tako je on došao ovamo pred leto, tako je nekako počeo da radi kod mog šefa, gospodina Predića, za vrlo sitne pare i tako je nagrađen za te svoje muke time što je sreo mene. Da li je talentovan? Nemam pojma, videćemo. Ali je stabilan, zreo, pametan i lep. I ume da proceni šta je pravo žensko, jer me je tako milovao pogledima. I ne, nema neku žensku, koliko sam ja to mogla nekim posrednim pitanjima da dokučim. Zašto i kako nema žensku nisam uspela da izvučem iz njega jer nas je kreten šef prekinuo, to jest zvao je njega na mobilni, pitao ga gde je i onda je rekao da odmah dođe u bolnicu, jer će ga izgleda pustiti kući, pa da ga otprati taksijem na Dorćol... Jeste, Turkinjo moja, kaže se Dorćol, to ti je deo Beograda, koji ćeš isto videti kad dođeš! Pošla sam i ja s njim jer sam videla da mu

je to teško da radi sam. Na stepeništu bolnice zatekli smo jednog lekara i bolničarku u živom razgovoru. Iz tog razgovora se ispostavilo da našem šefu nije ništa, samo se malo raskrvario, verovatno udarivši glavom o sto dok se krio ispod njega. Ali bolničarka je mislila, prepoznavši našeg šefa, jer ga je videla na televiziji, da je on Vidojević, što je jedan drugi lik koji piše knjige na istu temu kao naš šef, samo mnogo bolje, pa je zato nešto manje čitan. A doktor je lud za tim Vidojevićem, pa je naredio sestri da ga zadrži u bolnici do ponedeljka kako bi on, doktor, imao prilike da popriča s njim na miru i iznese mu, Vidojeviću, neke svoje poglede na situaciju u svetu i geopolitičke teme. Kad je stigao na posao, saznao je da gospodin jeste s televizije i da jeste autor knjiga, ali da nije onaj s kojim bi rado popričao, pa je dao instrukcije da našeg šefa pošalju kući. Eto, da nije bolničarka pogrešila ime, Aleks i ja se ne bismo sreli. To je trebalo da stavi u svoju video-igricu, takve „izbore”. I tako smo morali u taksiju još jednom da čujemo priču našeg šefa o njemu i četvorici opasnih momaka koji su vitlali pištoljima i pritom ga udarali po glavi, što nam ne bi toliko teško palo da na kraju nismo morali i da platimo taj taksi, to jest Aleks je to uradio, no ja, oprost mi što sam takva, već sada gledam na te pare kao na naše zajedničke, a ne samo njegove. Da li je to po tvom mišljenju u redu? Sigurna sam da će se i tebi dopasti. Evo, pogledaj sliku, snimljenu mojim telefonom, a bez upotrebe bilo kakvih „ulepšilačkih” aplikacija. Naravno, u prirodi je još i lepši. Tvoja Andrea